

Arrest

nr. 80 390 van 27 april 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 29 februari 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 10 februari 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 30 maart 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 april 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat B. VANMARCKE verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaarde de Iraakse nationaliteit te hebben en van Yezidi-origine te zijn. U verklaarde voorts afkomstig te zijn van het dorp Bozan, gemeente Alqosh, Mosul (Centraal-Irak). Uw broer Jallal zou een tweetal jaar geleden als politieagent zijn beginnen werken in Mosul. In juni 2011 zouden twee onbekende, Arabisch sprekende mannen, bij u en uw moeder thuis zijn langsgeweest. Ze zouden naar uw broer hebben gevraagd en, toen bleek dat hij niet thuis was, een brief voor hem overhandigd hebben. Toen uw broer later die dag thuiskwam zou hij met die brief bij een vriend zijn gegaan om zich te vergewissen van de inhoud van de brief. Na zijn terugkeer zouden jullie vernomen hebben dat uw broer, in deze brief, werd gezegd dat hij met de terroristen moest samenwerken. Indien hij dit niet zou doen, zouden u en uw moeder ontvoerd worden. Samen met uw moeder en broer zou u diezelfde dag jullie woning hebben verlaten en naar uw tante Shirin in Nesseriya, Zuid-Irak, zijn gegaan waar jullie

een week zouden verbleven hebben. Uw tante zou in die periode jullie huis hebben verkocht en uw broer zou jullie vlucht uit Irak hebben voorbereid. In juni 2011 zouden jullie Irak hebben verlaten en naar Turkije zijn gereisd. Jullie zouden meerdere dagen in Istanbul hebben verbleven alvorens verder te reizen. U zou alleen vanuit Istanbul zijn verdergereisd daar uw moeder en broer van de smokkelaar niet meemochten. Na een reis van een tiental dagen zou u op 2 juli 2011 in België zijn aangekomen. U diende op 4 juli 2011 een asielaanvraag in. Na uw aankomst in België zou u via uw tante Shirin vernomen hebben dat uw moeder en broer in Turkije werden opgepakt en een tijdje opgesloten zaten. Zelf zou u geen enkel contact meer hebben gehad met uw moeder en broer. U verklaart niet naar Irak te kunnen terugkeren uit schrik voor de mannen die uw broer om samenwerking verzochten.

Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legde u volgende documenten neer : uw Iraakse identiteitskaart, dd. 1/6/2007 uitgereikt te Alqosh en uw Iraaks nationaliteitsbewijs, dd. 15/9/2009 uitgereikt te Ninewa.

B. Motivering

Er dient door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) te worden opgemerkt dat de hoedanigheid van vluchteling u niet kan worden toegekend. U bent er doorheen uw verklaringen immers niet in geslaagd een gegronde vrees voor vervolging in de zin van Vluchtelingenconventie aannemelijk te maken, en dit omwille van volgende redenen.

U verklaarde Irak te hebben verlaten uit vrees voor uw leven nadat ermee werd gedreigd u en uw moeder te ontvoeren indien uw broer, een politieagent, niet zou ingaan op een vraag tot samenwerking met een terroristische groepering. Volgende bedenkingen kunnen bij uw verklaringen worden gemaakt.

Vooreerst kan ten zeerste worden getwijfeld aan uw verklaringen als zou uw broer daadwerkelijk werkzaam zijn geweest bij de politie van Mosul. Uw verklaringen omtrent uw broers betrokkenheid bij de Iraakse politie zijn echter ruim ontoereikend en op bepaalde punten in strijd met de informatie waarover het CGVS dienaangaande beschikt.

Ondanks het feit dat u verklaarde dat uw broer, telkens hij op verlof naar huis kwam of na zijn verlof terugkeerde naar zijn post, zijn politie-uniform droeg (zie gehoorverslag CGVS p. 6), blijkt u niet in staat zijn uniform correct te beschrijven. Zo stelde u vooreerst dat het uniform van uw broer militaire kleuren had. U maakte hierbij melding van de kleur groen en kaatste vervolgens de bal terug naar de 'protection officer' met de vraag of deze dergelijk uniform nog niet had gezien (zie gehoorverslag CGVS p. 6). Wanneer u er vervolgens op gewezen werd dat het de bedoeling is dat u het zou beschrijven, repliceerde u nogmaals dat de kleuren van het uniform groen alsook een lichtere tint groen of bruin had (zie gehoorverslag CGVS p. 6). Het uniform, zoals door u beschreven, wordt wel gebruikt binnen de Iraakse politie, maar uit de beschikbare informatie blijkt dat dit het geval is voor leden van de Nationale Politie (NP). De informatie verduidelijkt hieromtrent dat het hierbij om Commando- en bijzondere eenheden gaat met een hoog professioneel niveau. Uit een beschrijven van de taken die uw broer uitvoerde - u verklaarde dat uw broer zich overdag bezighield met patrouilleren en 's avonds gedurende een uur instond voor de bewaking van het politiegebouw (zie gehoorverslag CGVS p. 5) - zou eerder moeten worden afgeleid dat uw broer werkzaam zou zijn geweest bij een patrouillerende (basis)politiedienst. De beschikbare informatie verduidelijkt immers dat deze eenheden, overeenkomstig uw verklaringen, instaan voor de basispolitietaken en ordehandhaving, patrouilleert in kleine en grote steden alsook de politiebureaus bemant. Dat uw broer, indien hij daadwerkelijk actief zou geweest zijn bij de politie, eerder bij deze basispolitiediensten werkte en niet bij de Nationale Politie, die gekenmerkt wordt door een hoog professioneel niveau, wordt voorts bevestigd door uw verklaring dat uw broer nooit naar school is geweest en niet kan lezen en schrijven (zie gehoorverslag CGVS p. 6). Wat het uniform van de basispolitiediensten betreft, blijkt uit de beschikbare informatie dat dit bestaat uit een lichtblauw hemd en een donkerblauwe broek. Voorts dragen deze eenheden een donkerblauwe baret, dit in tegenstelling tot uw verklaringen dat uw broer een rode baret had (zie gehoorverslag CGVS p. 6). Dat u zijn uniform niet correct kan beschrijven, ook al zag u het als hij naar huis kwam of naar zijn werk vertrok, doet het vermoeden ontstaan dat uw broer niet daadwerkelijk actief was bij de politie.

Dit vermoeden wordt nog versterkt door de vaststelling dat u, wanneer u werd gevraagd naar plaatsen waar uw broer kwam, incidenten waarbij hij betrokken was en/of zijn specifieke taken tijdens de patrouilles, repliceert dat u vaak agenten op de televisie zag, waarmee u suggereert dat de situatie in uw regio problematisch was (zie gehoorverslag CGVS p. 5). U slaagt er weliswaar niet in iets concreets te vertellen over de taken/situaties waarbij uw broer als agent zelf ooit betrokken was.

De geloofwaardigheid van de beweerde betrokkenheid van uw broer bij de politie wordt verder ondermijnd door uw verklaringen dat uw broer nooit naar school is geweest en niet kan lezen en schrijven (zie gehoorverslag CGVS p. 6). U stelde hierbij voorts dat er geen voorwaarden waren verbonden aan een eventuele tewerkstelling bij de Iraakse politie. Uit de beschikbare informatie blijkt echter dat wél degelijk verschillende vereisten werden gesteld aan kandidaat-agenten. Meer nog, de informatie maakt ook duidelijk dat één van deze vereisten erin bestaat dat men de lagere

middelbare school heeft beëindigd én het Arabisch schriftelijk en mondeling beheerst. Dat uw broer, als complete analfabeet, in 2009-2010 als agent bij de Iraakse politie zou zijn beginnen werken, is dan ook niet geloofwaardig.

Voorts blijkt ook uw kennis aangaande volgende punten zeer beperkt. Zo bleek u niet in staat duidelijk aan te geven bij welk politiekantoor uw broer gestationeerd was. Aanvankelijk stelde u dat hij in Mosul werkte. Later stelde u dat zijn werkplaats in Telafar lag. Gevraagd of Telafar zich in de stad Mosul bevindt, moest u het antwoord schuldig blijven, op zich al een opmerkelijke vaststelling (zie gehoorverslag CGVS p. 4). Op de vraag welke taken uw broer concreet diende uit te voeren, kwam u niet verder dan de opmerking dat hij overdag patrouilles deed en 's avonds gedurende één uur het politiegebouw bewaken. Gevraagd op welke plaatsen uw broer kwam tijdens zijn patrouilles, komt u niet verder dan erop te wijzen dat hij in Mosul was. Meer specifieke plaatsen kon u niet noemen. Op de vraag wat hij precies tijdens die patrouilles moest doen, beperkt u zich weerom tot het vage antwoord dat hij naar 'verschillende plaatsen' ging waar aanslagen werden gepleegd of waar terroristen "iets" deden. Hierbij maakte u tevens de algemene opmerking dat de situatie in Irak slecht is. Wanneer u voorts nogmaals werd gevraagd naar specifieke gebeurtenissen waar uw broer, als agent, bij betrokken was of waar hij als agent naartoe werd gestuurd, beperkt u zich in uw antwoord weerom tot de opmerking dat u vaak zulke dingen op televisie zag en dat er veel problemen zijn in Mosul (zie gehoorverslag CGVS p. 5). Op de vraag tot slot welke specifieke graad of functie uw broer had, komt u niet verder dan te repliceren dat hij agent was (zie gehoorverslag CGVS p. 6). Informatie waarover het CGVS beschikt toont echter aan dat ook de laagste rangen binnen de politiediensten wel degelijk een specifieke benaming hadden. In het geval van uw broer zou dat hoogstwaarschijnlijk "Shurti" of "Shurti Awal" geweest zijn.

Er kan worden aangenomen dat u niet alle details kent betreffende uw broers betrokkenheid bij de Iraakse politie, doch van iemand die, zoals u, beweert omwille van de werkzaamheden van haar broer problemen te hebben gekend én het land moest verlaten, kan toch worden verwacht dat u met iets meer kennis van zaken over zijn specifieke taken kan verhalen. Ook van iemand, zoals u, die geen enkele opleiding heeft genoten, is het niet onredelijk te verwachten dat u zou weten waar uw broer werkte, wat zijn taken concreet inhielden én hoe zijn dienstuniform eruit zag indien uw verklaringen omtrent zijn werkzaamheden op waarheid zouden berusten.

Hierbij kan voorts worden opgemerkt dat u ook geen enkel tastbaar begin van bewijs kan voorleggen betreffende de werkzaamheden van uw broer bij de Iraakse politie. Uit uw verklaringen blijkt bovendien dat u, ondanks het feit dat u reeds hier bent sedert begin juli 2011 én reeds van bij aanvang van uw asielprocedure op de DVZ werd gewezen op het belang van het voorleggen van bewijsstukken, geen enkele poging heeft ondernomen hieromtrent enig bewijsstuk te voor te leggen. Het feit dat u sinds uw aankomst in België wél contact opnam met uw tante met de vraag uw identiteitsdocumenten op te sturen, wijst erop dat u wel op de hoogte bent van het belang van het voorleggen van een tastbaar begin van bewijs. Dat u ten andere geen enkele poging onderneemt om stukken die de werkzaamheden van uw broer bij de Iraakse politie kan aantonen, nochtans een kernelement binnen uw relaas, en hierbij uitdrukkelijk stelt dat u dit niet nodig heeft (zie gehoorverslag CGVS p. 9), zet de geloofwaardigheid van uw verklaringen eens te meer op de helling.

Gezien ten eerste kan worden getwijfeld aan uw verklaringen dat uw broer werkzaam was bij de Iraakse politie, komt ook de geloofwaardigheid van de problemen die jullie vervolgens zouden hebben gekend met terroristen op ernstige wijze in het gedrang.

De geloofwaardigheid van uw beweerde problemen wordt voorts eens te meer ondermijnd, door de vaststelling dat u geen enkele interesse aan de dag legt inzake de actualiteit van uw beweerde problemen én bovendien niet in staat blijkt eensluidende en coherente verklaringen af te leggen betreffende de gebeurtenissen die aanleiding gaven tot uw vertrek.

Zo stelde u vooreerst uitdrukkelijk dat u uw tante Shirin, met wie u nog contact heeft gehad sinds uw aankomst in België, niet heeft gevraagd of er nog iemand naar jullie is komen vragen of zoeken sinds jullie vertrek uit Mosul (zie gehoorverslag CGVS p. 18). Van iemand die beweert zijn land van herkomst omwille van een gegronde vrees voor vervolging te hebben verlaten, kan minstens worden verwacht dat die persoon enige interesse aan de dag legt om zich omtrent de evolutie van zijn/haar persoonlijke problemen te informeren. Dit teneinde een duidelijk zicht te krijgen op de mogelijke risico's die men kan lopen ingeval van een eventuele terugkeer naar zijn/haar land van herkomst. Uw totale nalatigheid dienaangaande doet in ernstige mate afbreuk aan uw beweerde vrees voor vervolging.

Tot slot kan nog worden gewezen op tal van flagrante tegenstrijdigheden met betrekking tot essentiële elementen van uw relaas. Zo verklaarde u aanvankelijk in de vragenlijst van het CGVS, opgesteld door een medewerker van de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) dat uw broer pas een week nadat jullie de brief thuis ontvingen naar huis kwam. Volgens uw verklaringen op het CGVS was uw broer in het dorp aanwezig (toevallig bij vrienden) toen de onbekende mannen bij u thuis langskwamen én kwam hij diezelfde dag in de namiddag nog naar huis (zie gehoorverslag CGVS p. 16 en 17). Voorts

stelde u op de DVZ dat uw broer in de brief werd gevraagd de onbekenden op een bepaalde plaats te ontmoeten om daar een opdracht van hen te ontvangen. Indien uw broer zou weigeren zou hijzelf, samen met uw moeder, ontvoerd worden. Op het CGVS ontkende u uitdrukkelijk dat er, behalve een dreiging met ontvoering, iets vermeld stond in verband met een plaats van ontmoeting (zie gehoorverslag CGVS p. 17). Bovendien verklaarde u op het CGVS tot tweemaal toe dat u en uw moeder zouden ontvoerd worden als uw broer niet zou samenwerken, terwijl u op de DVZ, in de vragenlijst, verklaarde dat uw broer zelf, samen met uw moeder, zou ontvoerd worden ingeval van weigering. Geconfronteerd met deze ongerijmdheden stelt u dat er problemen waren op de DVZ met de tolk, dat u hem niet goed begreep én dat u op de DVZ hetzelfde vertelde als hier (zie gehoorverslag CGVS p. 18 en 19). Dit kan echter niet worden weerhouden. U heeft immers uw verklaringen op de DVZ, nadat deze u in het Kurmanji werden voorgelezen, ter goedkeuring ondertekend. U merkte hierbij nog op dat men op DVZ aanpassingen maakte in uw verklaringen nadat u had meegedeeld dat er fouten in stonden in verband met uw tante. Op de vraag waarom men op de DVZ wel fouten zou aanpassen in verband met uw tante maar niet met betrekking tot relevante elementen in uw relaas, kon u niet antwoorden. Daarenboven werd u, bij aanvang van het gehoor op het CGVS, gevraagd naar het verloop van uw gehoor op de DVZ. U verklaarde toen dat het gehoor goed verlopen is en dat u alles had kunnen vertellen. Over eventuele tolkproblemen op de DVZ maakte u bij aanvang van uw gehoor op het CGVS evenwel geen enkele opmerking (zie gehoorverslag CGVS p. 1). Het louter post-facum opwerpen van tolk- en/of communicatieproblemen is geenszins afdoende. Dat u de documenten van de DVZ, in casu de vragenlijst van het CGVS, opgesteld in het Nederlands, niet kan lezen en daarom geen melding maakte van de fouten die nog in uw verklaringen stonden bij aanvang van uw gehoor op het CGVS, kan evenmin worden weerhouden. Nogmaals, uw verklaringen werden u immers voorgelezen op de DVZ in het Kurmanji en u ondertekende die ter goedkeuring. Bovendien maakt het feit dat u de Nederlandse documenten niet kan lezen het u niet onmogelijk om wel aan te kaarten dat er zich problemen voordeden.

De door u voorgelegde documenten kunnen geen ander licht werpen op bovenstaande vaststellingen. U legde ter staving uw originele identiteitskaart en nationaliteitsbewijs voor. U verklaarde beide documenten te hebben afgehaald bij dezelfde dienst in Mosul (zie gehoorverslag CGVS p. 8). Op uw identiteitskaart staat echter een stempel van de gemeente Alqush afgedrukt en ook bij de plaats van uitgifte staat Alqush vermeld. Indien u daadwerkelijk persoonlijk uw identiteitskaart ging afhalen in 2007, zoals u beweert, kan toch worden verwacht dat u zou weten waar precies u dit document ging afhalen. Dat u dit niet blijkt te weten doet vragen rijzen omtrent uw bewering dit document inderdaad persoonlijk te hebben afgehaald in Irak tijdens uw verblijf daar. Dit doet vraagtekens rijzen omtrent de manier waarop u dit stuk hebt bekomen. Daarenboven kan de authenticiteit van het door u voorgelegde nationaliteitsbewijs ten eerste in vraag worden gesteld. De stempels, afgedrukt op dit document, bevatten immers duidelijke schrijffouten, i.c. "Ntationality & Tran General Directorv" in plaats van "Nationality & Trans Gender Directory". Dat uw nationaliteitsbewijs op officiële wijze zou zijn uitgereikt in 2009 bij de daartoe bevoegde instantie in Ninewa kan, gelet op deze vaststelling, ten eerste worden betwijfeld. Hoe dan ook, deze identiteitsstukken kunnen geen ander licht werpen op de geloofwaardigheid van de problemen die u in Bozan beweert te hebben gekend.

Naast de beoordeling van uw asielaanvraag in het licht van de criteria van de Vluchtelingenconventie, dient te worden onderzocht of u een risico in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet loopt en u op die basis in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit de stad Mosul in de provincie Ninewa in Centraal-Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Ninewa te worden beoordeeld.

De veiligheidssituatie in Centraal-Irak en meer bepaald in de provincie Ninewa wordt continu opgevolgd. Uit grondige en uitgebreide research en op basis van een analyse van de beschikbare en geraadpleegde bronnen en literatuur door CEDOCA blijkt dat de algemene veiligheidssituatie in Irak en meer in het bijzonder ook in de provincie Ninewa merklijk verbeterd is. Het aantal veiligheidsincidenten en het aantal burgerslachtoffers in Ninewa is gedaald. Verder wordt duidelijk vastgesteld dat er een verschuiving is van het type geweld dat nog voorkomt. Het geweld dat specifiek gericht wordt tegen bepaalde beroepsgroepen is gestegen terwijl het geweld tegen bepaalde minderheden oa. tegen de Christenen blijft voortduren. Naast de evolutie naar meer doelgericht geweld, wordt vastgesteld dat het terroristisch geweld is afgenomen en meer evolueert naar crimineel geweld. Slechts sporadisch werden nog grootschalige bomaanslagen gepleegd in Ninewa. De belangrijkste aanslagen werden gericht tegen de Iraakse veiligheidsdiensten. Het risico om met geweld geconfronteerd te worden is voor het merendeel van de burgers die in de provincie Ninewa leven, verminderd. Voor bepaalde groepen blijft de situatie wel risicovol oa. voor de leden van de Iraakse veiligheidsdiensten en ook voor religieuze minderheden oa. de Christenen. Ze zijn ofwel het slachtoffer van doelgerichte aanslagen ofwel doelgericht geweld tegen individuen. Het doelgericht geweld tegen individuen wordt vooral gepleegd tegen leiders van bepaalde beroepscategorieën oa. politieke leiders,

rechters, leiders van Sahwa, leiders van de veiligheidsdiensten en overheidsambtenaren met een hoog profiel (zie bijgevoegde SRB "De actuele veiligheidssituatie in Centraal-Irak - Ninewa/Kirkoek" dd. 5 januari 2012).

De laatste Amerikaanse troepen hebben op 18 december 2011 het Iraaks grondgebied verlaten. Sinds het vertrek van deze Amerikaanse troepen werden oa. in Bagdad enkele zware aanslagen gepleegd. In Ninewa is sinds het vertrek van de Amerikanen echter geen sprake van een uitzonderlijke opflakking van het geweld. Actueel zijn er dan ook geen redenen om enkel en alleen omwille van de algemene veiligheidssituatie in de provincie Ninewa subsidiaire bescherming toe te kennen.

Hoewel de veiligheidssituatie in Centraal-Irak en meer bepaald in de provincie Ninewa nog steeds problematisch is, is er actueel geen sprake meer van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurige geweld in het aan de gang zijnde conflict in Irak en meer bepaald in de provincie Ninewa dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid in de provincie Ninewa aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c van de vreemdelingenwet.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie in Ninewa blijkt dat er sporadisch zware aanslagen worden gepleegd doch dit is geen situatie van "open combat". De algemene veiligheidssituatie is reeds geruime tijd merklijk verbeterd. Het terroristische geweld is afgenomen en meer geëvolueerd naar crimineel geweld. Verder is het geweld doelgericht van aard en viseert het bepaalde beroepsgroepen en minderheden. Er wordt echter actueel geen melding gemaakt van hevige en voortdurende of onderbroken gevechten tussen opstandelingen enerzijds en de overheidstroepen anderzijds. Het geweld in de provincie Ninewa is niet aanhoudend en de impact ervan op het leven van de gewone Iraakse burger is eerder beperkt.

Uit een analyse van het asielbeleid van andere Europese landen (Duitsland, het Verenigd Koninkrijk, Zweden, Denemarken, Nederland) blijkt overigens dat ze actueel geen beschermingsstatus meer toekennen op basis van de algemene veiligheidssituatie in Irak en dat ze de asielaanvragen op individuele basis beoordelen.

U bracht zelf geen elementen aan die een ander licht werpen op bovenvermelde evaluatie van de veiligheidssituatie in de provincie Ninewa, vanwaar u verklaart afkomstig te zijn.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hoger vermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers uit de provincie Ninewa actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers uit de provincie Ninewa aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. Bovendien voert u zelf geen elementen aan die zouden wijzen op een individueel risico in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste en enig middel beroept verzoekster zich op een schending van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel als algemene beginselen van behoorlijk bestuur.

Verzoekster stelt dat haar verklaring dat haar broer als agent werkzaam was bij de Iraakse politie zonder veel onderzoek van tafel geveegd wordt, met als enkele bewering één door verzoekster geciteerde paragraaf. In de bestreden beslissing wordt nochtans gesteld dat de veiligheidssituatie in Centraal-Irak, en meer bepaald in de provincie Ninewa, continu wordt opgevolgd zodat het een kleine moeite was geweest daadwerkelijk te informeren of haar broer effectief bij de politiediensten werkzaam was.

2.2.1. Ingevolge artikel 49/3 van de vreemdelingenwet wordt verzoeksters asielaanvraag bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

2.2.2. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid

vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Handbook and Guidelines on procedures and criteria for determining refugee status*, reissued Geneva, december 2011, nr. 205). De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). Zij mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

Verweerder repliceert terecht dat verzoeksters stelling dat haar verklaring over de werkzaamheden van haar broer bij de politie met slechts één enkele paragraaf van tafel wordt geveegd, feitelijke grondslag mist en volledig voorbijgaat aan de omstandige en pertinente motivering in de bestreden beslissing inzake de ongeloofwaardigheid van verzoeksters verklaringen omtrent haar broers betrokkenheid bij de Iraakse politie. *In casu* motiveerde de commissaris-generaal terecht dat verzoeksters verklaringen hieromtrent ruim ontoereikend zijn en op bepaalde punten zelfs in strijd met de informatie waarover het CGVS dienaangaande beschikt en als dusdanig voorhanden in het administratief dossier. Tevens werd terecht opgemerkt dat verzoekster geen enkel tastbaar begin van bewijs kan voorleggen betreffende de werkzaamheden van haar broer bij de Iraakse politie.

Gezien ten eerste kan worden getwijfeld aan haar verklaringen dat haar broer werkzaam was bij de Iraakse politie, komt ook de geloofwaardigheid van de problemen die zij vervolgens zouden hebben gekend met terroristen op ernstige wijze in gedrang. Verzoekster brengt geen elementen aan om deze vaststellingen in de bestreden beslissing *in concreto* te weerleggen. Deze blijven dan ook onverminderd gehandhaafd.

Het verwijt dat de commissaris-generaal niet daadwerkelijk heeft nagegaan of haar broer effectief bij de politiediensten werkzaam was, is niet dienstig. Geen enkele bepaling of beginsel verplicht de met het onderzoek van de asielaanvraag belaste instanties de vreemdeling bij te staan in zijn inspanningen om het statuut van vluchteling te bekomen en de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling zelf op te vullen. Verzoekster toont niet aan dat het voor de Belgische asielinstanties eenvoudiger is om de beroepsbezigheden van haar broer te onderzoeken dan dat zij zelf dienaangaande het (begin van) bewijs bijbrengt.

Verweerder stelt verder terecht vast dat verzoekster de motieven in de bestreden beslissing aangaande (i) haar gebrek aan interesse inzake de actualiteit van haar beweerde problemen; (ii) tal van flagrante tegenstrijdigheden met betrekking tot essentiële elementen van haar relaas, op geen enkele wijze betwist. Deze blijven dan ook eveneens onverminderd gehandhaafd en ondermijnen haar geloofwaardigheid.

Ten overvloede merkt de Raad op dat de motivering terecht is waar die stelt aangaande het nationaliteitsbewijs dat "*De stempels, afgedrukt op dit document, bevatten immers duidelijke schrijffouten, i.c. "Ntationality & Tran General Directorv".* Verweerder kan echter niet gevolgd worden waar hij stelt dat de correcte benaming "*Nationality & Trans Gender Directory*" is, daar bezwaarlijk aangenomen kan worden dat een directoraat inzake transseksuelen ("*Trans Gender*") bevoegd is inzake nationaliteitsbewijzen.

De bestreden beslissing vindt steun in het administratief dossier, is terecht en pertinent en wordt, daar zij niet dienstig wordt weerlegd, door de Raad overgenomen.

Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoekster een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.2.3. Verzoekster voert geen element aan ter weerlegging van de omstandige motivering inzake de veiligheidssituatie in de regio waarvan zij afkomstig is. Gelet op de hoger vastgestelde ongeloofwaardigheid van haar relaas en de elementen in het dossier toont verzoekster niet aan dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig april tweeduizend en twaalf door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

W. MULS